

Hand-out: De affaire stroopwafel

Doel: ineens van perspectief veranderen, waardoor je gevoelens die het verhaal opwekken veranderen.

Met de trein reizen tijdens de spits is een rare vorm van masochisme: niemand wil het, en net als bij de files staat iedereen ervoor in de rij. Na wat geniepig duwen en trekken vind ik zowaar een zitplaats en plof ik met mijn krant en een pakje stroopwafels neer op een stoel. Tegenover mij zit een man van middelbare leeftijd, in pak, netjes, maar niet té net. Het is zo'n man aan wie oude vrouwtjes de weg durven te vragen. Blij en gerust kijk ik naar hem en knik. Dat wordt een fijne rit. Normaal word je omringd door puberende koptelefoons op voeten, die zo hard loeien dat het voelt alsof je op vijf dancefeesten tegelijk bent, and not in a good way. Niets van dit alles. Dit wordt zo'n reis waarvan Boeddha zegt: zo hoort het.

Ik pak een stroopwafel en de man begint mij ineens heel raar aan te kijken. Hij kijkt bijna boos, verwonderd, of misschien zelfs met afschuw. Vindt hij dat ik vies eet? Ik kijk terug met een vragende blik, hopend op een snel hernieuwde vriendschap. Sorry, stille vriend, ik zal niet meer smakken. Maar nee, geen vrede. In plaats daarvan gaat de hand van de man naar mijn pakje stroopwafels. Mijn mond valt open terwijl de man een stroopwafel uit het pakje haalt en begint op te eten. Normaal gesproken ben ik iemand die dan gelijk als een baviaan boven op de dader springt, om hem vervolgens met een ploertendoder te bewerken tot hij huilend zijn excuses maakt. Nu doe ik niets. De situatie is zó bizar dat ik met stomheid was geslagen. Zó'n sympathieke man! Wat is er met de wereld aan de hand?

Ik besluit om nog een stroopwafel te pakken. De man volgt en doet hetzelfde. We kijken elkaar vragend aan en ik ben bang dat de man een schizofrene huurmoordenaar is. Mensen die zó normaal lijken, dat zijn vaak juist de grootste idioten. Misschien hoort hij stemmen, of zoekt hij een excuus om zijn pistool op mij leeg te kunnen schieten. Ik laat het er niet bij zitten en pak de laatste van de vijf stroopwafels. Ik win met 3-2. Dat zal 'm leren.

God bestaat kennelijk, want hij verlaat de trein bij de eerstvolgende halte. We kijken elkaar na en ik beseft dat ik er goed vanaf ben gekomen. Doorgedraaide psychopaat, kosten: twee stroopwafels. Ik pak opgelucht mijn krant en zie mijn eigen pakje stroopwafels, dat nog ongeopend onder de krant lag.

Zo zie je maar hoe de manier waarop je iets beleeft, zomaar ineens kan veranderen! Als je vanuit verschillende hoeken naar dingen gaat kijken, ontdek je misschien dat er meerdere waarheden bestaan. Uit het verhaal blijkt wel dat dingen niet altijd zijn wat ze lijken. Probeer dus om eerst goed te onderzoeken wat er werkelijk aan de hand is, voordat je gelijk meegaat in de oordelen van je verstand. Misschien blijkt iemand dan juist het beste met je voor te hebben!